

ตายแล้วไปไหน?...

นำเสนอเมื่อ : 14 ธ.ค. 2552

ตายแล้วไปไหน?....

คำถามที่ว่าตายแล้วไปไหนนั้น เป็นคำถามยอดฮิตในทุกยุคทุกสมัย คำตอบนี้ไม่มีใครตอบได้อย่างแท้จริง เพราะคำถามนี้ไม่มีใครตอบได้ดีที่สุดนอกจากตัวเรานั้นหมายความว่าตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่เราทำอะไรเอาไว้มากพอที่จะทำให้เราตายไปก็ไปอย่างนั้นหรือแม้อาจจะมีผู้สอนว่าก่อนตายเราละเลิกถึงสิ่งใดเราก็จะไปยังภพภูมินั้น เช่นก่อนตายเรานึกถึงสวรรค์เราก็ไปสู่สวรรค์อันนี้เป็นเรื่องจริง แต่คำถามที่ต้องถามต่อว่าเราจะอยู่บนสวรรค์ได้จริงหรือไม่เมื่อจิตของเราออกจากร่างแล้วไปสู่สวรรค์ตามที่นึกไว้ก่อนตายก็เป็นคนละเรื่อง ก่อนตายนึกถึงสวรรค์ตายไปแล้วไปสู่สวรรค์ก็เรื่องหนึ่ง ตายไปแล้วจิตเราไปถึงสวรรค์ตามที่นึกไว้แล้วอยู่บนสวรรค์ได้หรือไม่อีกเรื่องหนึ่ง

จิตของผู้ก่อบาปกรรมอาจจะไปสู่สวรรค์หรือไปสู่สุคติได้ก็จริง แต่จิตชั่วมีอนุสัยหนักอยู่ในจิตตนจะทำให้พื้นสวรรค์ที่ตนเองก็ตกจากสวรรค์ตรงลอยที่หลุดด้วยแล้วสวรรค์ก็สร้างพื้นนอกรอยที่หลุดได้เองโดยอัตโนมัติ นั้นหมายความว่า คำสอนที่ว่าไม่ว่าเราทำอะไรมาก็ตามทำชั่วมาแค่ไหนก็ตาม พอก่อนตายเรานึกถึงสวรรค์จะได้ไปสู่สุคติเป็นอะไรที่ทำงานไป หากทำได้จริงจะเป็นการเอาเปรียบคนที่บำเพ็ญเพียรด้วยความขยันหมั่นเพียรและอดทนเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับคนที่ทำดีมาชั่วชีวิตก่อนตายอาจจะไปนรกหรือหุคติก็จริง แต่อยู่ในนรกได้ไม่นาน บุญกุศลที่ตนสร้างเอาไว้ชั่วชีวิตจะทำให้รอดจากทุกคติไปสู่สุคติได้โดยง่าย

หลักการพิจารณาด้วยความรู้สึกจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้โดยง่าย คือตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เรามีสภาพร่างกายเป็นอย่างไรตอนตายเราจะไปอยู่ในสภาพเช่นนั้น เช่นก่อนตายเราป่วยเป็นคนอมโรค โดยเฉพาะยิ่งถ้าเราพยายามปิดบังอำพรางอาการป่วยของเรามีให้คนรับรู้ความจริง เมื่อเราตายไปแล้วเราจะไปสู่สุคติ เพราะตอนมีชีวิตอยู่ยังชั่วบาปกรรมยังไม่หมดสิ้น แล้วไม่มีทางหมดสิ้นอีกทั้งยังสร้างกรรมอันเป็นบาปเพิ่มขึ้นอีกต่างหาก ในทางกลับกันถ้าสุขภาพร่างกายของผู้ได้ดี แข็งแรงสม่ำเสมอจนทราบเทวาระสุดท้ายของชีวิต เมื่อตายไปจิตของผู้นั้นจะไปสู่สุคติ ที่เขียนมานี้เป็นหลักการพิจารณาเบื้องต้นเท่านั้น ยังมีได้นำเหตุปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการทำให้เราตายแล้วไปไหนเข้ามาประกอบการพิจารณา เช่นการสร้างบาปกรรมอย่างร้ายแรงขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วน เป็นต้น

หากเราอยากรู้ว่าตายแล้วไปไหน ให้เราถามว่าขณะนี้เราทำอะไรอยู่ สิ่งที่เราทำอยู่ในปัจจุบันแล้วจะทำขึ้นในอนาคตมีเจตนาอย่างไร คำถามที่ถามตนเองนั้นจะเป็นคำตอบในตนเองอยู่แล้ว

หากเราอย่างให้ตนเองเมื่อตายไปแล้วไปสู่สุคติก็ทำอย่างหนึ่ง
แต่ถ้าตายไปแล้วยังไม่อยากไปสู่สุคติยังประสงค์ที่จะเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏก็ทำด้วยเจตนาอีกอย่างหนึ่ง
ฉะนั้นการจะไปสู่สุคติหรือไม่เราเท่านั้นเป็นผู้กำหนด เมื่อเราเป็นผู้กำหนดเราทุกคนจึงจำเป็นต้องรู้แล้วรู้อยู่แต่เนิ่น
ๆ วาตายแล้วไปไหน ไปสู่สุคติหรือทุกคติแล้วแต่ตามใจปรารถนา
เช่นผู้เขียนเองก็รู้แล้วตั้งแต่ขณะนี้แหละว่าตายแล้วผู้เขียนไปไหน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้เขียนกำหนดมันขึ้นมาเอง
ตอนนี้ก็เหลือแต่รอเวลานั้นมาถึงเท่านั้น แล้วผู้เขียนก็พร้อมอยู่แล้วที่จะให้เวลานั้นมาถึง

ฉะนั้นคนที่อยากรู้ว่าตนเองตายแล้วไปไหน หรือเป็นคนที่รักตัวกลัวตายหรือกลัวตายอยู่
เพราะไม่รู้จักร่างหลักประกันอนาคตให้เกิดขึ้นกับตนเอง
หากแต่เราแต่ละคนสร้างหลักประกันในอนาคตต่อตนเองจะเป็นคนไม่เคยกลัวตายอีกต่อไป
เพราะเราจะรู้ทันทีว่าตายแล้วไปไหน มีหลักประกันทั้งที่ตอนมีชีวิตอยู่ทำให้คุณภาพชีวิตของตนเองดีขึ้น
ไม่ว่าจะเป็นสภาพร่างกาย จิตใจ หรือแม้แต่สิ่งที่เราแต่ละคนคาดหวังนั้นคือเศรษฐกิจก็จะดีขึ้นด้วย
เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วสิ่งที่เราอยากได้อันดับแรกหากเรียงตามกฎแห่งกรรมแล้วเราจะได้สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่สุดท้าย
นั่นคือदानเศรษฐกิจ หากเรามีฐานะเศรษฐกิจมาก่อนที่ร่างกายจะหยาบป่วยตามกรรม
หรือได้มาก่อนกรรมที่ทำให้คนในครอบครัวทะเลาะกัน การมีเศรษฐกิจที่ดีจะนำหายนะมาสู่ตนในบั้นปลายเสมอ

ด้วยเหตุผลที่ว่ากรรมมีวาระชดใช้เรียงกันไปตามลำดับจากหนักสุดไปเบาสุดพอสังเขปดังนี้
กรรมตายหนักสุดชดใช้ก่อน กรรมเบาเจ็บสาหัสทุพพลภาพจะถูกชดใช้ต่อมา
กรรมเบาเจ็บเป็นโรคร้ายแรงรักษาไม่หายจะถูกชดใช้ต่อมา กรรมदानความเบาเจ็บเล็กน้อยถึงปานกลาง
กรรมदानความเป็นอยู่ในครอบครัว เช่นการทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัวก็ถูกชดใช้ต่อมา
ท้ายสุดคือกรรมदानเศรษฐกิจ แต่ธรรมชาติของเราทุกคน
ต้องการเอากรรมที่ชดใช้ในลำดับท้ายสุดให้ส่งผลเป็นบวกต่อตนเป็นอันดับแรกเสมอ
แล้วด้วยความไม่เข้าใจลำดับของการชดใช้กรรมว่ามีลำดับการชดใช้อย่างไร
จึงเป็นอีกเหตุหนึ่งที่ทำให้เรามีความทุกข์เกิดขึ้นในใจตนอีกประการ หากเราเข้าใจลำดับการชดใช้กรรม
เราก็ขยันปฏิบัติธรรมแล้วใหญ่สุดที่ได้จากการแผเมตตาด้วยความบริสุทธิ์ไปขอให้นายเวรของเราให้สิกรรมไปตาม
ลำดับของการชดใช้ จากกรรมที่หนักสุดไปเบาสุดด้วยความมอยางน้อยก็สบายใจขึ้น
ดีกว่าที่เราไม่รู้ว่าการชดใช้กรรมมีลำดับการชดใช้อย่างไรเสียอีก

เมื่อเรารู้แล้วว่า **คำว่าตายแล้วไปไหน เราเป็นผู้กำหนด**
ถึงเวลาแล้วที่เราจะมากำหนดคำตอบว่าตายแล้วไปไหนด้วยตัวของตนเองด้วยการลงมือปฏิบัติธรรม
มาร่วมกันเพื่อกำหนดคำตอบที่แต่ละคนจะได้รับจากคำถามว่าตายแล้วไปไหนด้วยเราแต่ละคนกันเถอะ
อย่างน้อยสิ่งที่จะได้รับคือความสุขที่เกิดขึ้นกับสังคมโดยรวมทันทีหากทุกคนลงมือปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังไม่ต้องรอ
ตอนตาย
เพราะความสุขจะเกิดขึ้นนับจากเราเริ่มปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องด้วยความมั่นคงอดทนขยันหมั่นเพียรด้วยความจริง
ใจต่อตนเองเพื่อนำไปสู่ความจริงจังต่อผู้อื่นได้อย่างแท้จริงนั่นเอง